

BOGOLJUB

Izhaja zvečer vsak drugi in
četrti četrtek meseca.
Ako je ta dan praznik, izide
dan poprej. Cena mu je 1 K
44 h na leto. Na Nemško 1 K
70 h, v Ameriko 2 K 20 h.

Cerkveni
list

za
slovensko
ljudstvo

Spisi in dopisi se pošiljajo:
Uredništvu „Bogoljuba“
Ljubljana, Semeniške ulice,
št. 2. Naročalna pa: Uprav-
ništvu „Bogoljuba“, Ljub-
ljana, Kopitarjeve ulice št. 2.

Štev. 3.

V Ljubljani, dne 12. februarja 1903.

Leto I.

Križ.

Viharji besnijo, gromovi bobné,
In v srečo divjajo mi strasti;
In čari svetá mi mamljivo blesté,
Da moram premagan v nje pasti.

Brez boja naj padem? Nikdar in nikdar!
Se prapor visoko se dviga;
In njega ne vzame mi bojni vihar,
Le znova pogum mi užiga.

Ta prapor nezmagani, Ti si moj križ!
Na zmago Ti vzbujaš mi nade:
Telo mi in dušo za boje krepíš,
Da zmagam sovražne napade.

Če križa zastáva me spremlja na boj,
V viharjih že mir bom užival;
Po smrti pa križ mi rosil bo pokoj,
Pod križem bom sladko počival.

Angelar Zdenčan.

Bodite apostoli!

Sv. oče za vsak mesec priporoče kako važno zadevo v molitev. Za letošnji mesec prosinec so priporočili, kakor smo vam tam zadej med priporočili v molitev naznanili, apostolsko delovanje svetnih ljudi. Mi smo že takrat v 1. številki rekli, da hočemo pozneje — ko nam bo prostor pripuščal — o tej važi zadevi kaj več spregovoriti. Zato vam kličemo danes: Bodite apostoli!

Kako? Apostoli? Kaj hočete s tem reči? Apostolov je bilo le dvanajst in nič več jih ni. — Res, svetih apostolov je bilo le 12 (s sv. Pavlom 13), toda nekak apostol v manjši meri je vsakdo, kdor dobro razširja, kdor pomaga, da se širi in utrjuje kraljestvo božje na zemlji, da se zveličavajo neumrjoče duše.

Bog je izročil večno usodo ljudi večkrat v naše roke. Po ljudeh se ljudje zveličavajo in po ljudeh se ljudje — pogublajo. Širiti in utrjevati kraljestvo božje na zemlji, skrbeti za zveličanje duš je v prvi vrsti naloga duhovnikov. Toda pri stvari tolike važnosti ne kaže, da delajo samo tisti, ki so po svojem poklicu zavezani delati, ampak poklicanega se mora čutiti vsakdo, kdor kaj more storiti. Če velik požar divja po vasi, ne gré, da bi gasili samó poklicani gasilci, moške požarne brambe, marveč, kdor kaj more silnemu požaru oteti, kdor le kaj more besneči ogenj omejiti, je to dolžan storiti.

Ali vidite, predragi, kakó se ta primera poda k naši stvari? Ogenj sovraštva proti katoliški cerkvi divja tudi po svetu, ogenj strasti gorí v srcih in telesih ljudi, — ogenj peklenški gorí neprestano in muči svoje nesrečne žrtve. Kdo, kdor le kolikaj more, ne bo hitel, da ta ogenj kar mogoče, omeji in pogasi?! — Ob času velike nevarnosti za državo je vsak državlján — vojak, pravi pregovor. Da je to res, smo videli pri junaških Burih: od sedemdesetletnega starčka do desetletnega otroka, vse je bilo v orožji. In ob času velike nevarnosti za cerkev mora biti vsak vernik — apostol. Taki hudi časi za cerkev so sedaj. Kakó delajo sovražniki kraljestva božjega, da bi ga izpodkopali in duše v pogubo pótgnili! Ali ne bomo mi toliko goreči za dobro stvar, kakor so naši nasprotniki za slabo? Nikomur ne bodi dosti, da je sam zase dober, vsak skušaj od hudega odvrniti in za dobro uneti tudi druge, kolikor jih le more. Najprej domače, ki so mu najbližji in do katerih ima prvo dolžnost, potem po možnosti tudi druge.

Treh sredstev se moramo pri tem delu posluževati: beseda, zgled, molitev. Kjerkoli se n. pr. govori zoper vero, trosijo zmote, grdi cerkev božja in kar je ž njo v zvezi, potegni kristjan, kdorkoli si, meč resnice in razprši ž njim zmoto, zapodi v beg sovražnike božje! Kjerkoli je kaka duša v nevarnosti, da zapusti pot pravice in se zgubi na pot pogube, hitite, da jo privedete zopet na pravo pot.

Če naletite na otroka, zapuščenega od svojih starišev, usmilit se ga; dajte mu kos kruha, s kruhom vred pa dobrega nauka. Če vidite mladeniča, moža, ki je zašel v slabo družbo, se zapisal v slabo društvo, toliko časa delajte, dokler ga ne iztrgate iz zanj, v katere se je zapletel in ga privedite v dobro družbo, zapišite v pošteno društvo. Če dobite slabe liste in knjige v

kaki hiši, delajte na to, da jih odstranijo in nadomesté z dobrimi. Pojdite pri tem ljudem na roke, kar mogoče. Pokažite jim svoje liste, posilite jim jih, pošljite jim slab list nazaj in naročite jim sami dobrega. Ne dajte se odgnati; bodite nadležni za dobro reč kakor ponočni prosilec v evangeliju! — Ni davno tega, kar smo brali v nekem katoliškem listu, kakó neki vojak pridno išče in nabira naročnikov za list med svojimi tovariši - vojaki. Glejte, ni ga kraja, kjer bi se ne dalo apostolsko delovati!

Koliko časih že sam dober zgled koristi! General Radowitz je obiskaval nekda v družbi svojih tovarišev - potnikov cerkve nekega belgijskega mesta. Če prav so šli cerkve samo ogledovat, je vendar imel verni general navado, da je pri vstopu v cerkev nekaj časa pobožno počastil presv. R. Telo. Pobožnost starega, imenitnega gospoda je tak dober vtisk napravila na neko pričujočo protestantsko gospo, da ji je dala prvi povod k temu, da je pozneje postala katoličanka. „Dobri zgled katoličanov na Vestfalskem me je v katoliško cerkev pripeljal“, priznal je sloveči grof Friderik Leopold Stolberg, ki je leta 1800 postal iz protestanta uzoren katoličan.

In kdor drugače nič ne more storiti za dobro stvar, za rešitev duš, naj zanje — moli. To lahko stori vsakdo. „Kdor se pred Bogom ponižuje, moli, sv. obhajila daruje za zmotence in grešnike, je za človeško družbo koristnejši, kakor vsi filantropi (človekoljubi) našega časa“, je dejal neki moder mož.

To je trojno apostolsko delo, katero lahko po svoji moči izvršuje vsak dober vernik, če tudi ni bogve koliko študiral, da, če tudi — brati ne zna. Kdor s svojim trudom reši eno dušo, storil je velikansko delo, vredno vsega truda in prizadevanja, vredno celega življenja!

Toliko za danes o tej stvari. Govorili bomo o njej še večkrat in podrobnejše. Nam se zdi silno važna in silno potrebna za naše čase. Zato želimo, da apostolski duh, duh svete gorečnosti, prešinja srca vseh naših bralcev. Koliko blagoslova bi to donášalo naši domovini, in koliko veselja nebeški! Pa koliko plačila pri Bogu si bodo stekli tudi sami zase vsi, ki delujejo apostolsko! „Ti pa — govori jim sv. Duh — ki so bili modri, se bodo svetili kakor blesk na nebu, in ti, ki so mnoge druge navajali k pravičnosti, kakor zvezde na vse večne čase.“

V svitu večne luči.

Na stražo!

Vem, da imate pri vas doma in v farni cerkvi podobo presv. Srca Jezusovega. Gotovo te, ljubi bravec, gane pogled na to podobo: Kako milo in ljubeznivo je oko Zveličarjevo, pa kako otožno ob enem! Z roko, na kateri je še videti sled žebnja, ki mu jo je predrl, kaže na svoje Srce. Križ v sredi Srca je znamenje njegovega britkega trpljenja. Iz srede Srca pa plapola plamen: znamenje njegove ljubezni. Ta plamen obdaja križ; glej, križana ljubezen. Če bi se ti, ljubi bravec, s trnjem hudo zbodel v prst, bi gotovo zaječal, če bi si pa trn v srce zarinil, bi pa te bolečine ne mogel prenašati, — srce

bi ti izkrvavelo. Toda glej Srce Jezusovo, ne samo en trn ga zbada, marveč cela trnjeva krona se zavora vanj. To je s trnjem venčana ljubezen tvojega Odrešenika. Pod trnjevo krono pa zeva široka rana, ki jo je sulica naredila; iz rane teko kapljice krvi, — kakor solze. Zdi se, kakor bi jokalo Srce Jezusovo... O solzah presv. Srca Jezusovega, njegovi rani bom danes nekaj povedal.

Nobena reč na svetu tako ne boli, kakor zaničevana ljubezen. Ponudi komu svoje srce, svojo ljubezen, on pa ti vrača mrzloto, te zaničuje, žali, — to te bo skelelo v dno srca. Katero srce pa je kdaj toliko ljubilo, kakor je ljubilo presveto Srce Jezusovo tebe, ljubilo ves človeški rod? Ljubezen vseh človeških src, ki so kdaj bila, ki bijejo in bodo bila, je kakor majhna lučica v primeri z žarnim solncem in še manj. O tej ljubezni ti pripoveduje plamen na podobi njegovega Srca. Ljubezen ga je potegnila z nebeških višav v revno solzno dolino. Ljubezen je njega — večnega, mogočnega Boga — vklenila v ječo bornega človeškega telesa, ona ga je povila v plenice in ga v mrzlem hlevu položila na trdo slamo. Ona — ljubezen namreč — ga je več let imela zaprtega v revni hišici nazareški; tu je moral težko delati in v revščini živeti. Ko je bil 30 let star, ga je ta ljubezen tri leta vodila po Palestini od mesta do mesta, od kraja do kraja, od hiše do hiše. Sedaj ga je peljala v bolniško hišo, da je bolnika ozdravil, kmalu potem na goro, da je nevedno ljudstvo učil in tisočem kruha preskrbel, potem zopet tje na jezero, da je revnim ribičem za kruh poskrbel. Nazadnje je pa ta ljubezen kar kruta in neusmiljena postala. Na zadnji večer njegovega življenja ga je gnala v temo gor na Oljsko goro in mu srce grozovito stiskala, tako da je njegov pot kakor krvave kaplje lil na zemljo. Drugi dan ga je zvezala z vrvmi in ga vlačila od sodnika do sodnika. Slekla ga je, privezala ga k stebru in ga grozovito razmesarila, na glavo pa mu pritislila trnjevo krono. Naposled ga je prisilila, da je moral leči na križ; da bi ne mogel uiti, je vzela tri velike žeblje, mu z grozno silo prevrtala roke in ga pritrdila na križ. Pa to jej še vse ni bilo zadosti, da ga je spravila v smrt in grob. Vedela je, da se bo vrnil k Očetu; da bi nas ubogih sirot samih ne pustil, ga je še enkrat zaprla. Napravila je malo hišico iz lesa, jo je znotraj in zunaj nekoliko porbarvala. Notri je postavila malo zlato posteljico, pokrila jo z belim, z zlatom prevezenim plaščem. Predno ga je zaprla v to ječo, moral je obljubiti pred celim svetom, da se nikoli ne bo ločil od ljudi. In božji Sin je moral priseči: Glejte, jaz ostanem z vami vse dni do konca sveta. Saj veš, ljubi bravec, kaj mislim. Saj ti je znan vaš tabernakelj, ječa ljubezni, in monstranca in ciborij z belim plaščkom in križcem in krono. Sedaj pa reci, če v Srcu Jezusovem ne gori plamen ljubezni? Pa kako mu svet vrača to ljubezen? Zadnjič si bral, kako ga pozabljajo in puščajo samega. Pa če bi ga samo pozabljali, ko bi ga vrhu tega še tako ne žalili in njegovega presvetega Srca vnovič s sulico ne prebadali, mu znova trnjeve krone ne pletli!...

Bogat grof Friderik gori na Nemškem je imel lepo hčer Adelo. Marsikak mlad vitez jo je že snubil,

a oče je vsakega odgnal. Naposled reče: „Vsi snubači naj se zberó v mojem gradu in naj se poskušijo v streljanju. Najboljši strelec jo dobi.“ Mladi vitez Bertold, čegar srce je tudi gorelo za Adelo, gre vun v gozd na večer pred odločivnim dnevom. Zamišljen in nem hodi po gozdu; skrbi ga, bo li najboljši streljal. Kar pride iz gošče neznan mož. Izgleda kakor lovec in je pokrit z rudečim plaščem. Tuji lovec stopi k Bertoldu, pelje ga do neke lipe, na kateri je visela podoba Križanega, in mu reče: „Ko bo nocoj luna izšla, vzemi lok in puščico in trikrat vstrelj v to podobo. Puščica, s katero boš trikrat zadel križ, te bo jutri k zmagi privedla.“ Ubogal je nesrečnež. Ko je luna izšla, je s tresočo se roko napel lok in sprožil — in puščica je zletela in zadela glavo svete podobe. In zdelo se je, kakor da so veje lipe zašumele in da je močan veter zapihal. Drugič napne lok in zadene noge Križanega, in podoba se začne majati in zemlja tresti. Tretjič napne lok in puščica zleti notri v levo stran Odrešenikove podobe. Ko puščico izdere, začne kri iz rane teči in zdi se, kakor da je ljubezniva podoba odprla oči in ga žalostno pogledala. V tem trenutku zagrmí in poleg Bertolda se divji lovec zakrohoče; Bertold hoče bežati, pa zemlja se odpre — in ga z divjim lovцем vred požre... Ali te je groza, dragi bravec, kaj ne? Saj ni bilo res, praviš, to je pregrozno. Pa če tudi ni bilo res, in je to samo pravljica, je pa še bolj grozno slišati, kako ljudje vsak dan z nešteti smrtimi grehi kakor z neštevilnimi puščicami prebadajo presv. Srce Jezusovo, Srce tvojega najboljšega Očeta. Ali ne veš, da pravi sveti apostol Pavel, da kdor hudo greši, Kristusa iznova križa? Na Nemškem nekje imajo v neki cerkvi na steni naslikano to-le sliko: Podoba Srca Jezusovega je v sredi. Okoli so kakor pri solnčni uri napisane številke 1—12, pomenjajoč ure dneva in noči. Od vsake ure sem gre ena puščica, zadirajoč se v Srce Jezusovo. Da, vsako uro, vsako minuto, vsako sekundo se ne samo z eno ampak z neštevilnimi puščicami rani in prebada presv. Srce Jezusovo. To se bo posebno godilo sedaj v pustnem času. Glej, že gredo strelci s svojimi loki in puščicami, da bodo streljali na tvojega Jezusa. Že prihajajo godci, že se vrte plesalci in plesalke; divji lovec iz peklenškega brezdnja jih bo vodil na plesišče, na ponočne veselice, na zabavne večere; oh, to bodo streljali na Srce tvojega Jezusa: umirala bo sveta čistost, padale bodo lilije in Srce Jezusovo bo samevalo in krvavelo v tabernakelju. Pustni čas je čas divjega lovca z rudečim plaščem, ki v tem času prav posebno rjove okoli in lovi neumrjoče človeške duše; za Gospoda Jezusa pa je to žalosten čas, ko se njegovemu presv. Srcu pletejo nove krone iz trnja mlačnosti, nehvaležnosti in grdi žaljenj. Ljubi bravec, ali slišiš, kako toži Jezus v tabernakelju: „Moje srce pričakuje zasramovanja in reve. Pričakoval sem ga, da bi me miloval, pa gani; in da bi me tolažil, pa gane najdem. In da jejo mi žolča v jed, in v moji žeji me napajajo s kisom. (Ps. 68. 21. 22.) Ali bo zastoj čakal tudi nate, da bi ga miloval, da bi ga tolažil? Ali ga boš te žalostne dneve pustil samega? Ne, tega ne, ti boš šel na stražo! Zakaj na

stražo in kam? Zgodilo se je, da je bil neki oče v smrtni nevarnosti. Njegov sovražnik je zavihtel nož, hoteč mu ga zabosti v srce. Ko vidi dobra hčerka svojega očeta v smrtni nevarnosti, stopi pred očeta in reče: „Tu notri v moje srce zarini nož, a očetu prizanesi!“ Ta deklica je bila dobra straža, kaj ne da? Glej, tudi proti Srcu Jezusa, tvojega najboljšega očeta so vedno, posebno pa sedaj v pustnem času naperjene sulice in puščice. Poklekni pred tabernakelj in brani srce svojega Očeta, pojdi na stražo. Žaluj z Jezusom in si prizadevaj saj eno solzno kapljico mu izbrisati, saj en trn izrupati: naj gredo sulice skozi tvoje srce. Posebno veselje mu boš napravil, če ga boš v tem času prejel v svoje srce ter mu sv. obhajilo daroval v zadoščenje za nešteta razžaljenja, mrzloti in nehvaležnost, katero mora trpeti v zakramentu ljubezni. Tedaj na stražo pred tabernakelj! Če pride kak imeniten gospod v glavno mesto, stoji pred njegovim stanovanjem vojak, da vsi vedo, kako imeniten gost je pod streho: to je častna straža. Pojdi še ti na častno stražo pred tabernakelj! Glej kakor tujec je Jezus, kralj vseh kraljev, v tabernakelju. Ljudje ga ne poznajo, beže pred njim ter ga iz svojih src pehajo. Ti pa bodi njegova častna straža pred tabernakeljem! Tedaj na stražo!

Dr. Josip Jerše.

Kongregacije.

Od družbenikov in družabnic se mora zahtevati, da so pred vsem poučeni o uredbi in o namenu Marijine družbe ter o dolžnostih, ki jih sprejmejo. Zato naj se pa vsi, ki želé vstopiti v družbo, vsaj toliko časa pripravljajo, da se do dobra seznanijo s pravili, da vedó, kaj hočejo postati in kaj morajo izpolnovati. Šest je temeljnih resnic, ki jih mora vsak kristjan znati in verovati, ko se pameti zavé. Nekako šest je tudi temeljnih dolžnosti, ki naj si jih zapomni vsakdo na pamet in sklene vestno izpolnovati, predno se vsprejme v družbo, namreč:

1. Bodi Marijin.
2. Bodi zvest družabnik.
3. Udeležuj se pridno shodov.
4. Praznuj kar se dá slovesno in goreče Marijine praznike.
5. Bodi unet častivec sv. Rešnjega Telesa.
6. Prejemaj pogosto Jezusa, vsaj tolikokrat, kolikorkrat velevajo družbena pravila.

Da torej družbe vspevajo, naj se vestno izvršuje prvi pogoj, ki je: predstojniki in kongreganisti naj bodo na jasnem in poučeni o bistvu, o namenu in uredbi Marijinih družb. Naj pojasnimo tudi v tem listu, kaj je pravzaprav Marijina kongregacija.

Marijina družba je lepo urejeno združenje izbranih otrok sv. katoliške cerkve, ki so se prostovoljno s cerkvenim dovoljenjem združili zaradi tega, da bi gojili posebno izredno ljubezen do nebeške Matere Marije.

Kdo je torej, ki sestavlja pravzaprav družbe, kdo so udje Marijinih družb? Dobri otroci svete katoliške cerkve in sicer le taki, ki se izkažejo po

veri in po življenju dobri; torej verniki, ki ne poznajo tolikokrat šibanega in nespametnega strahu pred ljudmi, ki so značajni, trdnega verskega prepričanja, odkritosrčni, zanesljivi — z eno besedo: dobri.

Najlepši zgled, kakšen mora biti dober družabnik Marijin, nam je prvi Marijin otrok in ljubljenec Jezusov, — sv. Janez. Ali se ta apostol ljubezni ni odlikoval med drugimi apostoli-tovariši po izredni ljubezni do Jezusa in Marije? Da, in zato je smel počivati pri zadnji večerji na Srcu Jezusovem. Ali se ni izkazal stanovitnega v zvestobi, ko je šel neustrašen za Jezusom ter stal do zadnjega ob križu Jezusovem z Marijo, žalostno materjo njegovo?! V vrsto Marijinih otrok so tedaj poklicani vsi, ki hodijo po stopinjah Janezovih.

Kongregacija je lepo urejeno združenje enakomislečih, zvestih otrok sv. cerkve, ter se s tem loči bistveno od vseh bratovščin, ki jih visoko presega. Družba kot taka je duhovnim, redovnim kongregacijam najbolj v sorodu; saj ima in mora imeti jasna, določna pravila, ima predstojništvo z več člani, ki imajo vsak zase svoj delokrog in dolžnosti svoje, vsi skupaj pa drug drugemu pomagajo; saj so dalje udje v tesni zvezi med seboj, ter pazijo drug na drugega, saj ima družba pogostne shode in posvetovanja, saj si voli večkrat novo predstojništvo, ki naj pazi, da družba napreduje in dela čast nebeški Vodnici.

Posebno se pokaže družba Marijina čarobna v vsem sijaju, ako se oziramo na njen namen, ki je: „izredna, posebna ljubezen do Marije Device.“

Ljubezen do Marije je kongreganistu namen in plačilo za ves njegov trud. Jezus Kristus je na križu izročil Marijo, mater svojo Janezu za mater in s tem tudi za mater vsem svojim ljubljanim otrokom do konca dni. Obenem je pa Zveličar naš v istem trenutku prepustil tudi dolžnosti svojega otroškega srca vsem tem ljubljencem. Kakor je On sam svojo Mater ljubil, tako naj bi bila Marija ljubljena v vseh časih! V vrsto ljubiteljev in ljubiteljic Marijinih so pa poklicani v prvi vrsti izvoljeni otroci Marijini, ki je njih sreča in ponos, da morejo izvrševati prerokbo svoje nebeške Matere: „Odslej me bodo blagovali vsi rodovi.“

Kdor stopi v združenje Marijinih otrok, se ne zadovolji le z navadno ljubeznijo do Marije, ne! Izredna, posebna ljubezen je potrebna, da bo zvest ud Marijine čete; za izredno ljubezen naj si vedno prizadeva, za ljubezen, ki vse stori, kar je ljubo presveti Devici, vse pa opusti, kar bi jo utegnilo kolikaj žaliti. Ljubezen ta ne pozna besedi: „sedaj je zadosti.“ Pobožno molitev, goreče prejetje sv. zakramentov, življenje po veri, natančno po zapovedih božjih in cerkvenih, trud in skrb za druge z besedo, dejanjem in zgledom, zatiranje zmot in hudobije, potezanje za cerkev, za vero, bramba resnice in zagovarjanje čednosti, ljubezen do bližnjega —: vse to rodi izredno ljubezen do Marije, ki jo zahteva in veleva kongregacija.

Tudi drugi verniki izven družbe se lahko odlikujejo po ljubezni Marijini; a nekaj je, kar jih loči in razlikuje od družabnika. Poslednji je namreč

slovesno pred oltarjem, vpričo cele družbe obljubil Mariji, da bo gojil vzvišeno ljubezen do nje in da bo celo življenje uredil po zakonih kongregacije, ki ji hoče biti zvest tovariš. To dolžnost je sprejel na najslavesnejši način, ko je govoril k Mariji: „Izvolim Te danes za svojo gospo, zavetnico in mater.“

A. Čadež.

Drobne povesti.

I. Smrt.

9. Iz življenja svetih očetov pripovedujejo, da se je neki stari oče, ki je umrl v Egiptu, smehljaj, mej tem ko so drugi okrog njega jokali. Ko ga vprašajo, čemu se smeje, jim odgovori: „In zakaj se vi jočete, ko vendar vidite, da grem k počitku? Od dela grem k počitku in vi se jočete?“ Prav tako je rekla na smrtni postelji sveta Katarina Sienska: „Veselite se z menoj, ker zapuščam to zemljo nadlog in grem v kraj miru!“

10. Neki knez je šel s svojim spremstvom na lov. Prišel je mimo nekega vrta, na katerem je starček veselo prepeval, dasi je bil videti že blizu smrti. Knez se je temu čudil, kako more človek vspricho smrti biti tako dobre volje, da si še prepeva. Vprašal ga je, in bolnik mu odgovori: „Zakaj se ne bi veselil? Saj me uči naša vera, da s smrtjo ničesar ne izgubim, ampak le pridobim. Sedaj pridem kmalu k Bogu in v kraljestvo veselja, kjer vsaka solza mine.“ Precej nato je začel znova prepevati. Sedaj se je knez še bolj čudil, videč, kako daje pogum ljudem sveta vera.

11. Ko je sveti Karol Boromejski ugledal v svoji sobi podobo, na kateri je bilo naslikano smrtno okostje s srpom v roki, pokliče slikarja in pravi, naj izbriše oni srp in naslika zlat ključ. Hotel se je s tem uneti za hrepenenje po smrti, zakaj prav smrt nam odpira raj.

12. O sv. Janezu Miloščinarju pripoveduje životopis, da mu je priporočil neki bogat človek svojega edinca; dal je svetniku dosti miloščine, da bi mu izprosil dolgo življenje. Toda sin je kmalu nato umrl. Ker pa je oče silno žaloval zaradi smrti svojega sina, mu pošlje Bog angela, ki mu pravi: Prosil si dolgega življenja svojemu sinu. Vedi, da že sedaj uživa večno življenje v nebesih. To je posebna milost, ki nam jo je zaslužil Jezus Kristus, kar je bilo prerokovano po Ozeju (13. 14.): „O smrt! Tvoja smrt bodem!“

13. Ko so peljali mučenca Pionija na morišče, ga vprašajo, kako more tako radostno iti v smrt; a on je odgovoril: „Motite se, ne v smrt, ampak v življenje grem!“ — Tako je osrčevala mati mladega mučenca Simforijana ob mučeništvu prav blizu njega stoječ: Sin, ne odzvemó ti življenja, ampak le izpremené ti ga v boljše življenje!

14. Oče Jožef Skamaka, iz tovarštva Jezusovega, je odgovoril, ko so ga vprašali, če umira, zapupno: „Kaj sem li mar služil Mohamedu, da bi sedaj dvomil o dobroti svojega Boga, ki me sedaj hoče izveličati?“

15. Ko je šel kardinal Rufenski — tako pripoveduje Santer — v smrt za vero, je zaprosil naj-

lepšo obleko, rekoč, da gre na ženitnino. Ugledavši morišče, vrže proč palico in zakliče: „Hitite, noge, nismo več daleč od raja!“ Pred smrtjo je še zapel: „Te Deum!“ v zahvalo, da je smel umreti kot mučenec in je ves vesel položil glavo pod sekuro.

16. Ko je bil Tomaž Mor od kralja Henrika VIII. na smrt obsojen, šla je k njemu njegova žena Alojzija, da bi ga pregovorila, naj privoli v to, kar Henrik zahteva. A on jej odgovori: „Povej mi, Alojzija, ti veš, da sem se že postaral; koliko časa bi utegnil še živeti?“ Žena mu odvrne: „Lahko živiš še dvajset let!“ — „Slaba mešetarica si“, — jo zavrne Tomaž, — „za dvajset let življenja na tem svetu hočeš, da nesrečno umrem in izgubim srečno večnost!“

Misijonski

glasnik. ◀

Adjua

Žalostni spomini iz življenja mlade sužnje.

Pred nedavnim časom so sprejele častite sestre v Elmini neko dvanajstletno deklico v svoj samostan. Deklica je bila polna brazgotin in ran, ki so pričale, da je imela deklica jako žalostno usodo za seboj. Nikdar ni priplaval nedolžen smehljaj na njene ustnice. Njene lepe, velike oči so bile vedno zalte s solzami. Na vsako ljubeznivo vprašanje misijonskih sestra je odgovarjala le z jokom. Še le čez več tednov, ko se je deklica priučila nekoliko angleškega jezika, je povedala usmiljenim sestram dogodke svojega žalostnega življenja.

„Moja rojstna hiša je stala v mali vasi velikega kraljestva Ašanti. Bila sem še jako mlada, ko mi je nemila smrt pobrala očeta. Bil je to velik udarec za nas, kajti z očetom sem zgubila mnogo. Kljub svoji mladosti sem morala hoditi sedaj na polje, kjer sem pomagala svoji materi. Imela sem tudi sestrico, ki je bila mlajša od mene. Ko smo šli nekega dne na polje, nas je obkolila velika množica kupcev. Takoj so nam zapovedali, naj molčimo, sicer bi nas pobili! V bližini je bila neka žena; klicati je začela na pomoč, toda to nam je malo pomagalo. Neusmiljeni kupci so jo takoj umorili. Starček, ki je tam delal, se je hotel braniti. Tudi tega so neusmiljeno pobili na tla. Nas so povezali; potem so nas odpeljali daleč, daleč v tujo deželo. Sveda bili nismo sami, kajti z nami vred so peljali tudi veliko drugih nesrečnih sužnjev.

Na prvem semnju so prodali kupci najmočnejše sužnje. Ah, nikdar ne bom pozabila onega dne, kajti takrat sem videla zadnjikrat svojo mater. Okrutneži mi niti dovolili niso, da bi se smela posloviti od nje. Koliko dni in noči sem od tedaj prejkala. Najhujše mi je bilo to, da nisem videla več matere in pogosto,

ko sem se zbudila iz sladkega spanja, sem upala, da bom še videla mamico.

Ko smo nekaj časa počivali, morali smo zopet naprej, naprej v trpljenje! Takrat sem bila stara šest let, moja sestra pa štiri leta. Četudi sva bile tako majhne in slabotne, vendar sva morale istotako hitro stopati, kot odrasli. Malokdaj smo počivali; kadar pa se je to zgodilo, takrat so nas zvezali na nogah in rokah. Ko smo že dva dni hodili, je začela moja sestra pešati. Vsa utrujena je padla na tla. Pokleknila sem k njej, med tem pa so drugi korakali dalje. Toda takoj naju je zagledal eden okrutnejšev. Prihrul je do naju ter začel grozno pretepati. Ko je pa videl, da ne more sestra dalje, jo je umoril! — Meni je zažugal, da me hoče tudi umoriti, ako ga ne bom ubogala. Morala sem dalje iti, med tem ko me je on hudo pretepal.

Čez nekaj dni smo dospeli do določenega mesta. Kupci so nas prodali mogočnemu poglavarju. Polovico kupljenih sužnjev so takoj sežgali v dar „visokemu duhu“, da bi ga potolažili, ker je obiskal poglavarja z boleznijo. Ostale so obglavili in obesili njihove glave na vrvi. Noč in dan sem živela v groznem strahu, kajti vedno sem pričakovala, da tudi mene zdajpazdaj doleti ista usoda.

Konečno so me prodali za vrečo riža nekemu kupcu, ki me je vlekel v drugo vas. Bila sem tam nekaj dni pri najgrozovitejšem človeku, kar se jih more kje na svetu dobiti! Cel dan so me preteпали, le zvečer sem dobila malo uborne hrane. Hvala Bogu, da je to trajalo le nekaj dni, kajti gospodar me je prodal nekemu Arabcu. Bila sem stara takrat že osem let. Arabci so prodali mene in še mnogo drugih sužnjev kralju Samori. Ležal je ravno na blazini, ko so nas kupci privedli k njemu.

Njegove žene so ležale krog njega. Ob straneh so pa stali njegovi dostojanstveniki. Takoj so usmrtili sto sužnjev, mož, žena in otrok. Darovali so jih svojemu bogu Fetišu. Sveda, mi smo morali gledati grozni prizor.

Prvega so darovali mladega, močnega moža. Pripeljali so ga pred kralja, kjer so ga zvezali. Svečenik mu je odrezal glavo, katero je potem položil kralju pred noge. Istotako se je zgodilo z ostalimi sužnji. Ko je bilo grozovito delo končano, nam je zaklical divji kralj: „Tudi z vami se bo tako zgodilo, ako ne boste hoteli slušati na vsak migljaj!“

Koliko sem med tem časom pri teh grozovitnejših pretrpela, se ne dá popisati! Kolikokrat so mi odpo-vedale roke in noge; vedno sem se bala, da me istotako grozovito ne usmrte.

Ko sem bila stara deset let, so me zopet prodali Arabcu. Med dolgotrajnim potovanjem je prišlo k nam vedno več sužnjev, katere so Arabci deloma pokupili, deloma s silo ugrabili. Med potjo sem videla mnogo-brojna trupla, ki so ležala na pol segnita po zemlji. Do tedaj nisem imela pravega pojma o smrti; menila sem, da človek samo za nekaj časa zaspi, potem pa se zopet zbudi. Toda sedaj sem spoznala, da je smrt nekaj jako resnega in žalostnega.

Pasla sem ovce; toda gorjé mi, ako je katera ušla. Bila sem tako tepena, da sem obležala nezavestna na tleh. Moji zapovedovalci so bili vsi mohamedanci; opravljali so svoje molitve po dnevi.

Enkrat sem bila jako nesrečna vled nekega vprašanja.

»Kdo je vendar Mohamed«, sem rekla, »tega človeka bi ne mogla ljubiti, ki ima tako grozovite vernike!« Moj zapovedovalec me je čul; takoj me je začel tako neusmiljeno pretepati, da je bil cel moj život — velika rana! Kri je kar lila iz mene. Moj Bog, koliko sem trpela takrat! Ko so se mi rane zacelile, sem bila zopet prodana. Ker je dotični Arabec sprevidel, da sem jako slaba, mi je dal bolj lahko delo.

Skoro bi bila pozabila povedati, kako sem bila vselej mučena, kadarkoli sem bila prodana. Naš novi zapovedovalec nas je peljal v gozd, zvezal na rokah in nogah ter nam zarezal z ostrim nožem znamenja, dve globoki zarezi v lice. Samo ob sebi se razume, da to zelo boli.

Ko sem bila tretjič prodana, mi je rekel Arabec: „Adjua, vlezi se in zaspi!“ Ne da bi slutila kaj hudega, sem slušala! Toda kaj mi je storil okrutnejš! Vzel je kos ostrega kamena ter mi z njim zarezal globoke zareze v lice. Zelo me je bolelo; začela sem vpiti! Toda Arabec je zavpil: „Če nisi takoj tiho, ti odrežem glavo!“

Petkrat sem bila prodana, in tudi petkrat zaznamovana. Ko sem nekega dne opravljala svoje delo, približata se k meni dva belo oblečena moža. Zelo sem se jih zbala. Toda kmalu sem se prepričala, da ni bil moj strah opravičen. Belo oblečeni mož mi je privzdgnil povešeno glavo; ko sem ga pogledala, sem opazila solze v njegovih očeh. „Revica“, mi je rekel z mehkim glasom, „ne boj se, ne boš ti storila nič žalega, ampak rešila te boš!“ Odvezala sta mi vezi, ter me odpeljala v luko Eminna. Drugi dan je prišel drug belo oblečen mož k meni ter mi dejal, da me hoče peljati k belim gospod, ki bodo skrbele zame kot mati.

„Sedaj pa“, končala je dekl'ca, „nisem več od vseh zaničevana sužnja Adjua, ampak Marija Adelajda, otrok ljubega nebeškega Očeta. Kako iskreno ljubim svojega Boga, ki me je tako osrečil! Vsak dan ga prosim, naj vse one blagoslovi, ki so me rešili iz strašnega trpljenja.“

Ta dogodbica nam slika žalostno življenje sužnjev v Afriki. Kdo more sešteti vse uboge sužnje, ki še živijo v največji duševni in telesni zapuščenosti. Naše oko bi bilo polno solza, ako bi mi čuli vse žalostne zgodbe sužnjev, ako bi čuli njih jok in stok in njihove tožbe. Kako radi bi jih misijonarji rešili, ko bi jih le mogli! Kako brezmejno žalostno je slišati od misijonarjev, kolikokrat jim je nemogoče le radi pomanjkanja denarja odkupiti take nesrečneže. Pravijo, da se morajo proč obrniti, ko čujejo njih prošnje, a jih ne morejo rešiti. Priporočili bi bralcem te dogodbice, da podpirajo delo pokristjanjevanja ter navdušujejo tudi druge, da kaj pomagajo za osvoboditev ubogih sužnjev v črni Afriki.

Razgled po katoliškem svetu.

Slovenskih romarjev v Rim se je oglasilo 85. Dovolj. Oglasi se več ne sprejemajo.

V Rim. Razun avstrijskega vlaka sta dosedaj napovedana za tretji dan marca še dva posebna

romarska vlaka, in sicer eden iz Berlina, eden pa vseh katoliških mladeniških društev z Laškega. Na ta način bodo že zastopane tri velike države pri tej izredni slovesnosti: Avstrija, Italija in Nemčija. Gotovo pa bodo prišli vlaki tudi s Francoskega, Španskega in Amerike, takó da bodo večinoma vsi narodi po svojih zastopnikih zbrani okolu svojega očeta ob njegovem slavnem godu.

Dar našega prestolonaslednika papežu. Naš prestolonaslednik (prihodnji cesar) nadvojvoda Franc Ferdinand, ki je že nekaterikrat pokazal, da hoče biti odločen katoličan, je tudi hotel pokazati svetemu očetu ob njegovem jubileju svojo udanost. Dal se je v naravni velikosti naslikati s svojo visoko soprogo, kneginjo Hohenberg, in je to sliko poklonil sv. očetu.

Zahvala sv. očeta dunajskemu mestu. Sv. oče se je v krasnem pismu zahvalil dunajskemu mestu za lepi jubilejni dar. To pismo je prinesel sam papežev zastopnik (nuncij) na Dunaju, nadškof Taliani, v mestno hišo, kjer so ga z vso slovesnostjo sprejeli in potem se je papeževo pismo v pričo občinskega sveta prebralo. Krščanska večina občinskega sveta je z velikim navdušenjem sprejela na znanje to častno zahvalno pismo. Nato so nadškofa zopet slovesno spremili iz mestne hiše.

Salezijanci na Francoskem. Na svetovni razstavi v Parizu l. 1900. so dobili salezijanski zavodi 178 odlikovanj zaradi dobrotelosti in 117 odlikovanj zaradi vzgoje in kolonizacije. Sedaj jih pa preganjajo iz dežele kakor druge verske družbe. V dveh letih so naenkrat postali nevarni za državo. Francija si sama šibo plete.

Slovenka izginila. Dne 17. decembra 1902 je došla v Čikago 22letna Ana Gričar, ki ima dva brata, Antona in Miha, v slovenski župniji sv. Lovrenca. Namenjena je bila k bratu, a po pomoti se je odpeljala do Čikage v spremstvu dveh drugih deklet, namenjenih v Milwaukee. V Čikagi se naenkrat zgubi na kolodvoru in od tedaj ni nič slišati o nji. Brata se bojita, da se ji je kaj hudega pripetilo.

Cerkveni razgled po domovini.

Iz Kranja. Ker imaš, dragi „Bogoljub“, tudi v naši župniji precejšnje število naročnikov, zato ti hočem sporočiti, kako se razvija pri nas cerkveno življenje. Najprvo mi je omeniti bratovščine s v. Rešnjega Telesa, ki šteje nad 700 udov. Večina izmed njih se pridno udeležuje skupne molitve pred tabernakeljem. Najveselejše je gledati velik krog mladeničev (nad 200 jih je), ki glasno iz „Večne molitve“ molijo svojega Odrašenika. O, da bi se tudi število mož in žena pomnožilo, koliko gorja bi bilo manj med nami, kako blagodejno bi taki obiski vplivali na vso družino! Bratovščina svete Uršule je tudi narasla od lanskega leta. V 82. venci sta zbrana 902 uda; pretečeno leto nam je odvzelo 3 ude, katere so soudje s prižganimi svečami spremili na mirodvor. — Bratovščina sv. rožnega venca šteje 480 udov. Nekaterikrat imajo shod v rožnovenski cerkvi. — Marijina družba z dekleta je z novim letom preko-

račila število 100. — Vesel dan za dobre vernike je bil 12. oktober l. 1902. Ta dan je namreč prihitel iz Ljubljane č. o. Salezij Vodošek, da je ustanovil podružnico tretjega reda, katero so mnogi tako željno pričakovali, ker težko hodijo k shodom v Ljubljano ali Loko. Sedaj jim je olajšano, vsak mesec imajo shod v rožnovenski cerkvi, kjer se vspremajajo tudi novi udje. Do sedaj je vpisanih 170 udov. — Dal Bog, da se tudi v novem letu krščansko, čednostno življenje med nami vedno bolj utrjuje in razširja!

Sv. Barbara pri Vurbergu. Bodi mi najsrčnejše pozdravljen novi blagovestnik slovenski, vrli „Bogoljub!“ Rasti in se širi po vseh slovenskih zemljah, obišči brate v Italiji in na Ogrskem, na Nemškem, v Afriki in v Ameriki, unemaj in družji vse raztresene ude slovenskega naroda v milem materinem jeziku za božjo čast in za krščansko življenje! Želim iz srca, da tudi pri nas najdeš mnogo prijateljev! — Dne 7. in 8. dec. je obhajala tukajšnja dekliška Marijina družba pomenljivo slovesnost blagoslovljenja družbene zastave. V nedeljo 7. dec. smo slovesno praznovali god naše farne patrone, svete Barbare. Pri pozni službi božji je bila najprej blagoslovljena družbena zastava s podobama Brezmadežne in sv. Neže in s krasnim trakom; pred blagosloavljenjem so kaj epo zapela dekleta pesem „Marijo ljubiti želim iz srca“, po blagosloavljenju pa je bila procesija obeh Marijinih družb z razvitima krasnima zastavama okrog cerkve. Med slovesno sv. mašo so dekleta Marijine družbe pristopila k skupnemu svetemu obhajilu; službo božjo je poveljevalo petje mešanega zbora 18 pevcev in pevk. Drugi dan, 8. dec. je imela dekliška Marijina družba svoj družbeni praznik in med rano službo božjo pridigo, skupno sv. obhajilo ter darovanje sveč. Zares ganljiv je bil prizor, ko so dekleta z gorečimi svečami pristopovale sv. maši in z njimi tudi pristopile k mizi Gospodovi. Bila sta ta dneva za naše Marijine hčerke res dneva pravega duhovnega veselja. — Blizu eno leto že obstojita obe Marijini družbi v naši župniji. Sicer še imata nasprotnikov in nasprotnic, tudi mlačnih udov nekaj, vendar sta že v prvem letu svojega obstanka toliko lepih sadov obrodili v dušni blagor naše mladine, da soglasno priznavajo vsi dobromisleči župljani, da sta prav božji blagoslov za našo župnijo. Daj Bog, da bi v novem letu še lepše procvitali in prešinili vso našo mladino z duhom Marijinim!

Z Breznice na Gorenjskem. Sprejmi preljudi „Bogoljub“, tudi iz našega kraja prvi dopis.

Naša dekliška Marijina družba prav vrlo napreduje; sedaj že šteje 132 udov, tako, da je že malone vsaka dekleta v naši župniji hči Marijina. — Priredila nam je družba letos božično veselico z igro „Lurška pastirica“ in nastopil je nov dekliški družbeni pevski zbor. Igra je bila krasna, vse igralke so izvrstno rešile svoje vloge. Tudi s petjem smo bili jako zadovoljni, sicer je zbor šele nov, a vendar že dobro poje. Želimo, da nam družba napravi še kak tak večer.

Želeti bi bilo, da bi imela vsaka Marijina družba svoj pevski zbor. — Za danes dovolj! O priliki pa še kaj.

L. H.

Naznanilo nočnim častivcem presv. Rešnjega Telesa v Ljubljani. Ponoči med 23. in 24. svečanom t. j. tisto noč med pustnim pondeljkom in pustnim torkom, bodo izvanredno molili moški presveti Zakrament v stolni cerkvi sv. Nikolaja. Molila se bode 30. ura: Spravne molitve. K tej nočni molitvi, ki se bode darovala v spravo za premnoge grehe, storjene v pustnih dneh, se uljudno vabijo vsi krščanski možje in mladeniči, da se v obilnem številu udeležijo nočnega češčenja.

Marijina družba za gospode pri jezuitih v Ljubljani je obhajala o Svečnici slovesno svojo desetletnico. Slovesnost so počastili presvetli gospod knezoškof. Ta družba je posebne važnosti. Kajti zgled izobraženih mož, ki so mnogo študirali in zavzemajo častna mesta, pa se ne sramujejo ponižno se klanjati Materi božji in večkrat v letu prejemati sv. zakramente, ima velik vpliv na ljudstvo. Ko bi takih mož več imeli, bi bilo kmalu drugače. Družba šteje sedaj okolu 40 udov. Iz srca ji želimo, da naj v novem desetletju živi in se krepi, raste in cvete!

Ljudski misijoni. V zadnjih štirih letih (od 1899 do 1902) je bilo v ljubljanski škofiji 191 misijonov po župnijah. Izmed teh so jih vodili frančiškani 73, jezuiti 59, lazaristi 52, kapucini 5. (Po Škofjskem listu.)

Salezijanci na Rakovniku pod Ljubljano si želijo postaviti novo kapelo, katere so v resnici zelo potrebni. Doslej so imeli le neko zasilno kapelico na hodniku svoje hiše, katera pa ne le, da je borna, tudi več ne zadostuje za celo družino, katera se je med tem znatno namnožila. Zato to njihovo podjetje prav toplo priporočamo v podporo.

To in ono.

Družba sv. Mohorja. Čas naročanja na družbo svetega Mohorja poteka. Do konca tega meseca mora vsak oddati naročnino. Zato tem potom opozarjamo svoje naročnike, naj ne zamudijo pravočasno obnoviti naročnine. Izmed knjig, ki jih napoveduje družba za leto, so gotovo najznamenitejše „Zgodbe sv. pisma“. Z letošnjim letom postanejo zgodbe še znamenitejše kakor doslej. Letos se namreč prične „nova zaveza“. Kakor je tudi lepa stara zaveza, pa jo vendar presega nova kot presega solnce zarjo, in senco resnica. Zato bodo gotovo „Zgodbe“ odslej še bolj vlekale. Mi smo že dobili letošnji snopič v roke. Je že dotiskan. Učeni g. pisatelj se je potrudil, da je ta najvažnejši del sv. pisma posebno temeljito, znanstveno in poljudno razložil. V obširnem uvodu najprej razlaga razloček med staro in novo zavezo, potem razpravlja o evangelijih sploh: Kaj je evangelij, evangelisti, kakó se razlikujejo med seboj, kakó je prišel evangelij do nas, resničnost sv. evangelija itd. Nató prinaša in razlaga evangeljske zgodbe do Jezusovega očitnega nastopa. Knjigo krasi prav posebno mnogo slik; na 1. strani ena v barvah. — Želeti je, da bi to najlepšo knjigo na zemlji, sv. pismo, in to v takó lepi obliki, imela kolikor moč vsaka slovenska hiša. Lansko leto je naraslo število Mohorjanov na 80.000. Naj bi to visoko število ostalo in se le še dvignilo — našemu narodu v čast in korist!

Molitev za srečno smrt. Sveti oče so na novo obdarili z odpustkom 100 dni sledečo lepo molitev za srečno smrt: O Jezus, ko molim in častim tvoj zadnji zdihljaj, prosim te, vsprejmi tudi mojega. Ker ni gotovo, če bom imel pri svoji ločitvi jasnega duha, darujem Ti že sedaj svoj smrtni boj in vse bridkosti svoje ločitve. Ker si Ti moj Oče in Zveličar, priporočim v Tvoje roke svojo dušo. Želim, da bodi zadnji trenutek mojega življenja združen s trenutkom tvoje smrti, in zadnji udarec mojega srca bodi čist izraz moje ljubezni do tebe. Amen.

Ker je od trenutka smrti odvisna cela večnost, zato ni za nobeno reč bolj koristno moliti kakor za srečno smrt. „Bogoljubovim“ bravcem torej toplo priporočamo to molitev. Morebiti bi ne bilo napačno, iz glave se jo naučiti in večkrat ponavljati.

Zahvala za uslišano molitev.

Zahvaljujejo se: Neki dijak iz Kranja Srcu Jez. in Mar., sv. Luciji, Jožefu, Antonu Pad., da se mu je zboljšalo bolno oko, da lahko nadaljuje učenje; Usmiljene sestre v Kamniku D. Mariji rožnivenški, da je na smrt bolni sosestri izprosila zdravje; M. K. Jez. in Mar. Srcu za uslišano prošnjo za sina; M. T. Mariji za pomoč v treh slučajih in enem posebno nevarnem položaju; N. B. se iskreno zahvaljuje Jez. Srcu in Mariji brezmadežni za čudovito rešitev iz groznega položaja, ko je bila v nevarnosti ali nedolžnost zgubiti ali — življenje; J. K. sv. Antonu za rešitev iz dvojne velike zadrege; F. Ž. Srcu Jez., sv. Jožefu in sv. Antonu, ker je zadnji dan devetdnevnice njim v čast opravljene dobila na okno položeno dragoceno stvar, katere ji je zmanjkalo.

Darovi.

Za afriške misijone: Neimenovana 2000 K (družbi sv. Petra Klaverja); Neim. 1 K; Zbirka iz Zalega loga 8 K; Elizabeta Kavčič 1 K. — **Za najpotrebnejše misijone:** Uršula Brecelj iz Smlednika 2 K. — **Za razširjanje svete vere:** Neka oseba 210 K, iz Škofje Loke po č. g. Čadežu 67 K. — **Za bratovščino sv. Dižma:** Iz Logatca po č. g. župniku Lavriču 2640 K; iz Škofje Loke po č. g. spodu Čadežu 13 K. — **Za trapiste v Afriki:** č. gospod dekan Miha Tavčar 14 K. — **Za sv. Detinstvo:** iz Škofje Loke po č. g. Čadežu 80 K. — **Za kapelo Salezijancev na Rakovniku:** č. g. dekan M. Tavčar 20 K; nabrano s podobnicami 1170 K.

Lista uredništva.

Gospodom dopisnikom: Še enkrat prosimo, da naj so vsi dopisi kolikor mož kratki, ne več, kakor gre na dopisnico, ker daljših pri najboljši volji ne moremo objaviti, dokler list ni večji. Imamo mnogo dopisov, pa ne morejo priti na vrsto, ker ni prostora. Le dopisi izredno važni in splošno zanimivi smejo biti daljši. — Gd. P. B. v Kranju: Vaša pesmica ni ravno napačna, vendar nekoliko ji še manjka za natisk. Dar, kaže, da imate; če se še nekoliko bolj seznanite s pravili pesništva, boste lahko kaj poštenega naredili. — Dopisov brez podpisa ne sprejemamo, in če so tudi samó priporočila v molitev. — Andrej: Vaša dobra volja je hvale vredna; tudi ni ravno napačno, kar ste napisali, vendar za tisk še ni godno. Če želite spis nazaj, prosimo, pridite ali pošljite ponj; uredniki bi imeli preveč opraviti, če bi hoteli vse nerabne reči nazaj pošiljati; ni pri nobenem uredništvu navada, ampak ima vsako za take reči poseben prostor, ki se mu pravi — koš.